

Ἀμερικῆς θέματα καὶ προβλήματα, τὸν ἀνύψωσαν στὴ συνείδηση τοῦ ὁμογενοῦς στοιχείου τῆς παροικίας του καὶ τὸν ἐπέβαλαν στὴν ἀγάπη κ' ἐκτίμηση τοῦ ἑλληνισμοῦ γενικώτερα, στὴ μεγάλη αὐτὴ χώρα τῆς Ὑπερατλαντικῆς δημοκρατίας.

Mr. Charles N. Diamonde

18,911 Lindsay St. Detroit 35, Michigan

(Στοιχεῖα κ. Γεωργ. Ράπτη)

U.S.A.

ΚΩΝΣΤ. ΜΑΤΑΡΑΓΚΙΩΤΗΣ

Ὁ κ. Κων. Ματαραγκιώτης — Cus MARTIN, ὅπως εἶναι ἐκεῖ γνωστός — ἐκ Τρικάλων τῆς Θεσσαλίας καταγόμενος καὶ ἀπὸ ἐτῶν πολλῶν ἐγκατεστημένος στὴ πόλη Des Moines Iowa τῶν Ἠνωμένων πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, χαίρει φήμης μεγάλου καὶ θερμοῦ πατριώτου, μὲ πλοῦσια ἀληθινὰ αἰσθήματα καὶ ἀξιοθαύμαστη κοινωνικὴ καὶ πατριωτικὴ δράση.

Σ' αὐτὸν ὀφείλεται καὶ στὶς ἄοκνες καὶ ἐπίπονες προσπάθειες κ' ἐνέργειές του, ἡ συλλογὴ καὶ ἀποστολὴ — ἐξ ἰδίων καὶ ἀτομικῶν του κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξόδων — 60.000 περίπου δεμάτων κάθε εἶδους ρουχισμοῦ, ὑποδημάτων καὶ ἄλλων χρειωδῶν ἀνάγκης, πρὸς ἀνακούφιση τῶν βομβοπλήκτων Τρικάλων καὶ Καρδίτσας κατὰ τὸ 1941, ὅτε ἡ περιοχὴ αὐτὴ ὑπέστη τὴν ἐπιδρομὴ καὶ τὸν ἄγριο βομβαρδισμό ἐκ μέρους ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων. Χάρις δὲ στὴ μεγάλη ἐπιρροή του ἀσκούσε καὶ ἀσκεῖ ἡ προσωπικότητά του στὴ περιφέρειά του, ἐπέτυχε ὅπως ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ W.H.O. τῆς πολιτείας Des Moines ἐγκαινιάσει καὶ θέσει σὲ λειτουργία — στὸν Σταθμὸ του — τακτικὴ ἡμερήσια ἐκπομπὴ ὑπὲρ τῶν θυμάτων τοῦ βομβαρδισμοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα τὴ συλλογὴ καὶ ἀποστολὴ δεμάτων βοηθείας ἐκ μέρους ἀμερικανικῶν οἰκογενειῶν, στὴν ἀγωνιζομένη τότε Ἑλλάδα!

Τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο τοῦ Δήμου Τρικκαίων, εἰς ἀναγνώριση τῶν ὑπηρεσιῶν του, ἐτίμησε αὐτὸν, ἀπαθανάτησαν τὸ ὄνομά του, μὲ τὴν μετονομασίαν μιᾶς ἐκ τῶν σημαντικωτέρων ἀρτηριῶν τῶν Τρικάλων, εἰς ὁδὸν Κ. Ματαραγκιώτη.

Ἡ Ἑλληνικὴ ἐξ ἄλλου Κυβέρνηση, εἰσηγουμένου τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς στὴν Οὐασινγκτὼνα, ἐτίμησε τὸν κ. Κ. Ματαραγκιώτη, παρασημοφορήσασα αὐτὸν, γιὰ τὶς διακεκριμένες πρὸς τὴ πατρίδα ὑπηρεσίες του.

Ὁ κ. Κων. Ματαραγκιώτης, τυγχάνει καὶ ἐνεργὸ μέλος τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος στὴ πόλη Des Moines, ἐκλεγείς πολλάκις καὶ πρόεδρος αὐτῆς, ὡς καὶ τοῦ τμήματος τῆς «ΑΧΕΠΑ» τῆς αὐτῆς πολιτείας καὶ περιοχῆς τὴν ὁποία καὶ ἀντεπροσώπευε κατὰ καιροὺς, κατὰ τὰ ἐτήσια αὐτῆς Ἐθνικὰ Συνέδρια.

(Στοιχεῖα κ. Γεωργ. Ράπτη)

Mr. Gust Martin

640 38th St. Des Moines Ia

Εὐχῆς βέβαια ἔργο θὰ ἦταν, εἴαν οἱ ἐπιφανεῖς αὐτοὶ Θεσσαλοὶ πατριῶτες ποὺ κτέχουν θέση ἡγετικὴ ἀνάμεσα στὶς χιλιάδες τῶν ἀποδήμων συμπατριωτῶν μας, διατηροῦσαν στενωτέρη σχέση κ' ἐπαφὴ μὲ τὴν Ἱστορικὴ καὶ Λαογραφικὴ Ἑταιρεία τῶν Θεσσαλῶν, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ Πνευματικὸ Κέντρο, ἀλλὰ καὶ τὸν συνδετικὸ δεσμό τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Γῆς τέκνων τῆς Θεσσαλίας, γιὰ τὴν ἐνίσχυση τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῆς ἔργου καὶ προαγωγὴ τῶν κοινῶν σκοπῶν κ' ἐπιδιώξεων.

ΘΕΣΣΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΒΡΑΔΥΝΗ ΑΓΑΠΗ

Γ. ΑΝΘΟΥΣΗ

Γιατί νὰ ἔρθεις τόσο ἀργά, τώρα ποὺ δὲν μοῦ μένει μιὰ στάλα πίστες καὶ καρποὶ εἶναι σάπιοι τὰ ὄνειρά μου·
μιὰ νέα ἢ ψυχὴ μου καλογοιᾶ, σ' ἄδειο κελλὶ κλεισμένη
καὶ πνίγει μὲς τὶς προσευχῆς τὰ λόγια τοῦ ἔρωτά μου.

Ἦ νὰ μποροῦσες μιὰ χαρὰ μέσα μου ν' ἀναστήσεις
νὰ μὴ τὴν πνίξει ἢ ἐπίβουλη πικρὴ μου ἀμφιβολία,
τὴν ἄδεια ὑδρία τῆς καρδιάς μὲ ἀγάπη νὰ γεμίσεις,
Ἐσύ, ποὺ εἶσαι ὡς θλιβερὴ τοῦ πόνου μου ἀρμονία.

Μὰ μήτε ἐσένα ἢ ἀνοιξὴ στὸ μετωπὸ σου ἀνθίζει
καὶ σένα ὁ πόνος — μέλισσα — σοῦ φίλησε τὰ χεῖλη·
σβηστή ἢ φωτιὰ τῆς νιότης σου ποὺ ὡς μυγδαλιὰ λυγίζει
τοῦ καιροῦ ὁ ἀγέρας στὸ βουβὸ σκοτεινιασμένο δεῖλι.

Κι' ἡ ἀγάπη μου δὲν εἶναι πιά ἢ γεμάτη περηφάνεια
κόρη ποὺ ἐπόθει τὸ ἄπειρο στὰ χέρια νὰ κρατήσῃ·
βαστὰ τοῦ πόνου αἱμάτινα τὰ θλιβερά στεφάνια
καὶ μὲ τὰ ρόδα τῆς πικρῆς καρδιάς τάχει στολίσει.

Πίσω μᾶς ἄφησε ἡ ζωὴ σὰ μιὰ κακιὰ μητέρα·
ὅλα μᾶς κούρασαν γι' αὐτὸ κι' ἡ ἀγάπη μας ἄς γίνῃ
σὰ μιὰ γεμάτη θαλπωρὴ τοῦ φθινοπώρου ἡμέρα,
μὲ ἥλιο θερμὸ τὴν ἄρρωστη ψυχὴ μας νὰ πρᾶνῃ.

Κ Ο Ρ Α Σ Ι

Δ. ΑΤΣΑΛΗ

Κοράσι δεκοχτάχρονο νεραϊδογεννημένο.
Ὁρφάνεια δὲν ἐγεύτηκε σὰ μίσηπεν ὁ Κύρης,
τί τὴν ἐστάθηκ' ἀδερφός, κύρης καὶ κηδεμόνας.
Πάνω στὴ νειότη τὴν πολλὴ τὸν Κωνσταντὴν ὀρέχτη,
τὸν Κωνσταντὴ τῆς Κερατσῶς ποὺ τονε κράζαν λύκο.
Μὰ ὁ Κωσταντῆς ὁ καπερὸς ἄλλοῦθε νὰνι γερμένος.
Σ' ἀπελπισμένον παλεμὸ μὲ στοιχειωμένες φάρες.
Καὶ μιὰ μικρὴ διαβόλισσα μαύρισε τὴν καρδιά του
καὶ τοῦδωκε διπλὸν καῦμὸ καὶ τονε δέρν' ὁ πόνος.
Ὅμως τ' ἀδέρφι τὸ καλὸ τὴν εἶχε κανακάρα.
Πιάνει μηνάει τοῦ Κωσταντῆ νὰ ρθοῦνε σὲ κουβέντα.
— «Ἄκου, ἀδερφέ μου Κωσταντῆ, ἄκου καλέ μου φίλε.
Ἡ κοπελλιὰ μεγάλωσε κι' ἀποζητᾶ τὸν ἄντρα.
Κάλλιο ἔχω νᾶναι δάσκαλος ὁ Κωσταντῆς ὁ λύκος,
κάλλιο ἔχω νᾶναι μπεσαλῆς ἀφέντης στὸ κορμί της,
παρὰ νὰ τὴνε δῶ στερνὰ σὲ χέρια μολεμένα.»
— «Ἄκου καὶ σὺ σταυραδερφέ, ἄκου καλέ μου φίλε.
Ἐχω τὸν πόνον ἔξάδερφο τὴν πίκρα μακαντάση,
πουρνὸ μὲ δέρν' ὁ Χάροντας βράδυ τὸν μακελλεύω,
καὶ θέλω νᾶμαι λεύτερος νὰ κονταροχτυπιέμαι
μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ μὲ πατοῦν στὴν πλάτη καὶ στὸ
σβέρκο.

Κι' εἶμαι σὰν ὄρνιο νησικὸ π' ὀρέγεται ψοφίμα...
Μὲ κυβερνᾶν τὰ πάθια μου, τὴν ἀφεντιά μου τρέμω.
Δὲν ἔχω ἔμπρός μου τὸν καιρὸ, πίσω μου τὸ κουράγιο,
νὰ ρίξω σ' ἄμυαλη ποδιὰ τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά μου.
Μὲ παραστέκεις δάσκαλο κι' ἀφέντη στὸ κορμί της
κι' ἐγὼ νογῶ τὴν μπιστικιά στὴ λύπη καὶ τὸν πόνον,
νὰ μοῦ γλυκαίνει τὸ χαμὸ στοῦ μακελλιοῦ τὶς μπόρες».